

Mads Vestrup lagde tavs Bogen tilbage. Og nu sad han nogen Tid med Armene paa Knæene og saae ned mod Gulvet, mens han kun ytrede sig med den ufrivillige, drynende Halslyd, der var ham egen.

Imidlertid lod Overplejersken et trefløjet Skærmbædt flytte hen foran Sengen i den tydelige Hensigt at skaffe dem Ro til deres Andagt. Denne Omsorgsfuldhed overraskede Mads Vestrup, fordi det var en ganske anden Aand, der ellers raadede paa Afdelingen. Han havde nok tidligere set den fornemt udseende Dame — Frøken Mohn hed hun — men han havde aldrig talt med hende, havde endda med Forsæt undgaaet hende, fordi hun var en af disse store, frodige Kvinder, der mindede ham om hans Fald og fik ham til at slaa Øjnene ned.

Til Susse Frederiksens stille Skræk tog han sin lille Rejsebibel op af Lommen. Der laa et Mærke i den, der hvor han sidst havde læst for hende, og han fortsatte nu, indtil han kom til Ordet: „Hvo som følger mig, vandrer ikke i Mørket.“

Han havde aldrig talt til hende om nogen af de Begivenheder, der stod i Forbindelse med hendes Selvmordsforsøg. Han holdt ikke selv af at mindes den Aften, fordi han havde været i en Sindstilstand, som han ellers kun kom i paa onde Dage, naar han var ude af sig selv af Hidsighed eller Brynde. Han vidste i Virkeligheden kun lidt om, hvad der var foregaaet, eller hvor megen Del han havde haft i hendes Redning. Til Stine havde han kun skrevet, at han havde været med til at redde et Menneskeliv.

Frøken Susse havde ganske den samme Sky for at mindes hin Aften og dens Uhygge. Hun nævnede aldrig et Ord om den. Alligevel kunde han mærke, at hendes Tanker stadig kresede om Begivenheden og paa nysgerrig Maade beskæftigede sig med Tilstanden efter Døden. Hun havde gjort ham de taabeligste Spørgsmaal om Paradiset og Saligheden og tilstaaet, at hendes Forældre, der havde haft en Soldaterbeværtning paa Kristianshavn, lod hende vokse op som en Hedning.

Han fortalte hende nu lidt om sin egen lykkelige Barndom og om sin fromme Mor; men skønt han talte med megen Inder-